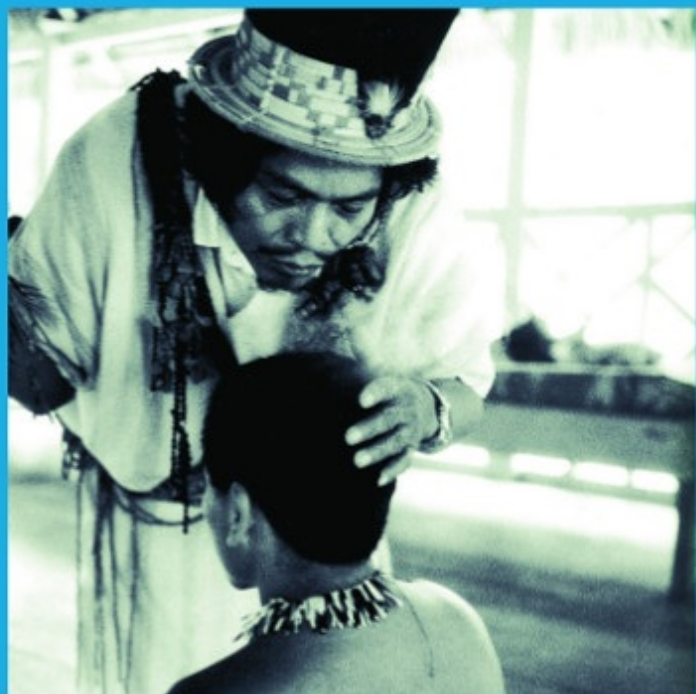

Cesta s ayahuaskou®

Ivan Velišek

E D I C E

'MUCHOMŮRKY BÍLÉ'
VOLVOX GLOBATOR

9 788072 076925

IVAN VELÍŠEK

CESTA S AYAHUASKOU

*Příběh o mnoha dějstvích,
mnohdy zdánlivě nesouvisejících*

muchomůrky

b í l é

IVAN VELÍŠEK

CESTA ZA AYAHUASKOU

© Ivan Velíšek

ISBN 978-80-7511-008-4 pdf

Jazyková redakce Marta Novotná
Obálka a design Vojta, Second Vision Design

E-kniha PureHTML.cz

Vydalo nakladatelství a vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 16, 130 00 Praha 3 – Žižkov

www.volvox.cz

jako 4. publikaci edice Muchomůrky bílé

celkově jako svou 812. publikaci

Vydání první

Praha 2008

Adresa knihkupectví **VOLVOX GLOBATOR**

Štítného 16, 130 00 Praha 3 – Žižkov

Příběh o mnoha dějstvích,
mnohdy zdánlivě nesouvisejících

O cestování a jiných věcech

Ivan Velíšek (*11. 10. 1945, Písek)

Ne dobrodruh, ale Člověk s otevřeným srdcem kráčí světem za svými poznáními, která neustále dolad'ují předivo jeho citů. Má bohatou duši a přebytek síly k srdečnému a štědrému rozdávání pokoje kolem sebe. Vede ho slovy nevyjádřitelná touha cítění pravdy. Tulák hledání, s mírem v sobě, utkává tenkou pavučinu obepínající svět kolem dokola spojujícími vlákny lidství. Jde hrdě s vědomím hluboké pokory k lidem, které na své cestě potkává. Duchem světoobčan, Ivan Velíšek před čtyřiceti lety opustil domov, nesvobodné Československo, město Písek, ve kterém se narodil, svou matku, aby ztracené hledal v lesích Kanady, v povodí Amazonky, na svazích Kordiller, ve výšinách Himálají v hlubinách lidských srdcí. Občas jeho unavenou duši opravují curaderos s ayahuaskou, tou pohádkou o lepším světě, která potlačuje ego, ukazuje cestu, jak lépe a harmonicky žít, pohodově s ostatními a bez konfliktů se světem. Kdesi, v horách Mexika u Real de Catorce, mu indiánský přítel, Don

*Pascal, předal pravdu svých otců, pravdu velkých pravd,
pravdu indiánských Bohů: »Když člověk nemá klid v duši,
nemá nic.«*

Pavel Dias

Začal jsem přemýšlet o tom, že všechno cestování je vlastně jenom únik. Únik před sebou samým. Před svoji nejistotou, trápením, před nutností si jednou ujasnit, o co mi v životě vlastně jde. Ale člověk neunikne.

Všechno to, čemu chce uniknout, tak si zase pěkně veze s sebou. Protože je to jeho a nikdo mu to nevezme. Vždyť si to všechno sám vytvořil a kdyby mu to někdo vzal, tak by si ihned vytvořil nové. Kdyby byl člověk spokojený sám se sebou, nemusel by nikam jezdit. To všechno krásné, co chce na cestách vidět, by viděl kolem sebe, tam kde právě je. To řekl už i Komenský: »Ten, kdo krásy světa nevidí, ten nic nevidí«. Je to napsáno na Komenského pomníku v Uherském Brodě. Kdyby byl člověk spokojený sám se sebou, pak by si řekl: »Beru se takový, jaký jsem, a nemusím a nechci být jiný«. (Mohl by si říci: »Mám se rád.«)

Nemusel by se už nic nového učit, ani přemýšlet o tom, jaké by to bylo kdyby byl krásnější, přitažlivější, nebo zdravější.

Dobry, tím by se vysvětlilo, proč nejezdit.

Pak jsou tady ale náhody, které nám Bůh nastraží do života. Ano, Bůh nám každému dává všelijaké nádherné příležitosti do cesty a my jich nevyužijeme, protože už máme jiné plány nebo máme něco jiného, o čem si myslíme, že je povinnost to dělat. Náhody. Můžou být ale i takové synchronizované události, kdy pravděpodobnost toho, že by se staly, je tak mizivá, že se to nedá připsat náhodě. Hraje tu ještě něco jiného.

Takový typický případ, o kterém jsem četl, se stal psychoanalytikovi Karlu Jungovi. Měl pacientku, které se opakovaly sny o brouku scarabeovi. A protože byla nadevše racionální, nemohla přijmout to, co jí pan doktor psychoanalytik říkal. Při jedné z jejích návštěv, když tak leží na tom

psychoanalytickém gauči, najednou něco klepe na okno. Karel se otočí a vidí tam, jak se brouk scarabeus chce dostat dovnitř. Tak otevřel okno – teda Karel Jung otevřel okno, brouk vzlít dovnitř, prolétl se po pokoji a zase odlétl oknem ven. Pacientka od té doby neměla žádné potíže s Jungovou terapií. Anglicky se takovým náhodám říká »synchronicity«. A právě taková byla ta náhoda, co mě dostala například do Peru, právě tam, kde jsem byl.

Další věc o tom cestování je ještě prapodivnější a dá se těžko vysvětlit. Tak nějak, zase náhodou, jsem se dostal k jednomu náboženství, spíš učení z Abcházie. Abcházie je země na Kavkaze na západ od Gruzie, tam, kde se lidé dožívají běžně až 130 let. To učení je strašně starý, má to mít původ v sufismu, jmenuje se Ahmusta Kebzeh... Podle kebzech náhledu na svět se rozlišuje sedm druhů poznání. To nejnižší je poznání smysly – tím, že něco vidíme, nebo něco slyšíme, cítíme. Další stupeň je naučením se, pak porozuměním, další pak děláním a tak dále. Nebudu rozvádět ani vysvětlovat. To by bylo moc nadlouho. Ale ten poslední sedmý stupeň je bytím. Prostě tím, že člověk je. Není to intuice ani žádný šestý smysl. To je ještě nad tím. Jsou lidé, o kterých se říká, že jsou duchovně realizovaní, a ti to mají. Ať už toho dosáhli tím, že zasvětili svůj život nějaké duchovní disciplíně, nebo to mají od přírody, ale mají to. A takovéhle lidi potkat, to opravdu dává smysl a důvod mému cestování. Jestli s sebou zrovna mám nebo nemám fotografický aparát, to už není vůbec důležité.

Mám kamaráda, kterému, když bylo asi 56 let, odjel najednou do Indie. Byl tam 6 měsíců a potom, co se vrátil, jsem ho potkal. Říkal, že to bylo výborný a že mu to pomohlo udělat si pořádek v chaosu života. Našel si tam učitele, guru, a všechn čas trávil s ním. Tak jsem se ho ptal. »A to ten guru uměl anglicky?« A on mi řekl »Ne, neuměl. My

jsme spolu vůbec nemluvili. Já jen seděl vedle něj. To stačilo.« Jsou lidé, kteří by si mysleli, že ten člověk je cvok, že se tam v té Indii asi zbláznil. Ale já vím, že ten můj kamarád právě procházel hlubokou životní krizí, a vím, že teď je velice spokojený a vůbec nedbá o shromažďování nemovitostí jako dříve, a kdykoli ho potkám, tak jen září. Nikdy nemá špatnou náladu a nikdy si na nic nestěžuje.

Oni Indové říkají: »Když je student zralý, tak se učitel objeví sám.«

Indové říkají i jinou moudrost, která se mi moc líbí:
»Ten, kdo je ztracený, vidí toho nejmíc.«

Ivan Velíšek
Malé Chalupy
17. ledna 2004

Tato věc, o které mluvíme, se nikdy nemůže najít hledáním, přesto jenom hledající ji poznají.

Bayazid Al-Bistami

Normálně se píše:

Jestliže vám osoby v této knize svým charakterem a vystupováním připomínají někoho, koho znáte, jde o podobnost čistě náhodnou.

Já píšu:

Všechno, co v této knize čteš, nemusí být vůbec pravda.

Část první

V Tarapoto je nějaký francouzský doktor, který tam má kliniku, kde léčí ayahuaskou drogově závislé.

Bylo – nebylo. Začalo to všechno tak, že jsem jel z hor, kde v lese bydlím, dolů do údolí, do vesnice si nakoupit nějaké jídlo. Skoro už před vesnicí najednou vidím u cesty Evelyn. Evelyn je děsně fajn holka. Má třídu a styl. Narodila se ve Francii rodičům, kteří tam imigrovali ze Španělska po pádu Španělské republiky. Když jí bylo 19 let, emigrovala sama do Kanady. Mluví se silným francouzským přízvukem, ale sluší jí to. Evelyn bydlela v Nelsonu, kde také dělala aikido a odkud se známe. Pak odjela někam dělat hotelovou školu a od té doby jsem ji neviděl. To bylo před čtyřmi roky. Teď si se svým přítelem pronajali domek na okraji té vesnice a žijí tam. Tak jsem je oba pozval na večeři. Evelyn, jasně, protože má třídu, přinesla láhev dobrého francouzského vína. Povíдали jsme dlouho o všem možném. Evelyn vyprávěla o tom, jak v létě dělala kuchařku v kempu sázečů stromků a jak tam byl jeden Peruánec, neuměl moc anglicky, ale byla s ním ukrutná sranda. Říkal, že lidé kteří dělají v Peru v džungli jako káčeči stromů, jsou často promočení na kost, když začne pršet příliš hustě. Všechno je naprosto mokré. Dřevorubci se svléknou do naha, rozdělají veliký oheň a kolem něj tancují, aby se zahřáli. Ukazoval, jak tancují, a moc to uměl. Zavěťřil jsem. A když tohle zná, odkud že je? Je z Tarapoto.

Byl jsem v Peru před dvěma léty a dozvěděl jsem se tam, že v Tarapoto je nějaký francouzský doktor, který tam má kliniku, kde léčí ayahuaskou drogově závislé. Neměl jsem zájem potkat se s člověkem s titulem, který zkoumá to, co místní vědí. V Tarapoto musí být také domorodí ayahuasqueros a ten kluk by mohl nějaké znát. Evelyn mi na něj dala číslo do Vancouveru. Druhý den jsem mu zavolaal a dozvěděl jsem se, že za týden odjíždí do Peru na dovolenou, a že mi tam může pomoci. Zavolaal jsem Hance do Calgary, dělá v cestovní kanceláři, ať mi sežene nějakou levnou letenku. Volala za dva dny, že má letenku na tři měsíce za neuvěřitelných 700 dolarů, ale že bych musel letět za tři dny. Tak jsem letěl. O ayahuasce jsem se poprvé dozvěděl z nějaké knihy. Ani už nevím, jak se jmenovala. Psali tam, že na severu Peru žije nějaký indiánský kmen, který používá zvláštní drogu. Indiáni si sednou dokola, napijí se toho a řeknou si například – pojd' me se podívat do měst. Pak se dostanou do stavu opojení, a když se z toho dostanou, vykládají, jak se v tom městě potkali a jaké to tam bylo. Toho, co to psal, se ptali, co je to za bedýnky, které se tak rychle pohybují mezi vysokými domy. Oni totiž nikdy neviděli auta. To bylo moc zajímavý. Tak mi zůstalo v hlavě. Chtěl bych to jednou zkusit. Časem jsem se dozvěděl, že je to ayahuaska, a že to není úplně tak, jak psala ta kniha. Hodně lidí o ayahuasce teď píše, ale buď ji brali jen párkrát, anebo vůbec ne. Že je to droga, která je ilegální, mi vůbec nevadí. Je to kulturní věc. Věc kultury. Jsou jiné drogy, které ovlivňují lidské myšlení a jsou sociálně přijatelné, dokonce je na jejich požívání založen celý průmysl. Jako například alkohol.

V Indii jsou státy, kde je požívání alkoholu přísně zakázané a trestá se, při tom tam každý svatý muž kouří marihuanu veřejně na skoro každém kroku. To je sociálně

přijatelné.

Kanada měla ministerského předsedu, který se jmenoval Pierre Eliot Trudeau. Než se stal ministerským předsedou, cestoval po světě jen s batohem, s vousy a v sandálech. Taky byl novinář, a tak dovedl dobře odpovídat na otázky. Jednou se ho nějaký novinář zeptal: »Pane ministerský předsedo, můžu Vám položit jednu otázku?« On se obrátil a odpověděl: »To jste pane právě udělal«.

Tak tohoto Trudeaua se v parlamentě před všemi jako svědky veřejně zeptali: »Pane ministerský předsedo, kouřil jste někdy marihuanu?« A on odpověděl: »Ne v Kanadě! To je přeci ilegální!« Jaký rozdíl, když se zeptali novináři amerického prezidenta Clintona, jestli zkoušel někdy marihuanu, a on odpověděl: »Zkoušel, ale nevdechl!«

V Tarapoto mi Raphael domluvil čtrnáct dní v džungli s ayahuasquerem, kterému říkal el doktor Pedrito. Byl quechua indián. Dohodli jsme se, že nakoupím zásoby na dva týdny, deset nábojů do brokovnice, nějaké peníze a zbytek zaplatím, až se vrátíme. Šli jsme tři hodiny proti proudu říčky a došli na Julian Pampa. Tam má el doktor Pedrito svou plantáž.

Stromy, které zasadil, jsem začal rozpoznávat od jiných až třetí den. Má tam i boudičku beze stěn. Po dvou dnech mi nalil. Seděl vedle mě a zpíval: Povresito, enfermito, Ivanito. Jako ubohý nemocný Ivánek. Dostal jsem děsnou sračku, motala se mi hlava, ale jinak nic. Říkal, že příště to bude lepší. Že to nějaký čas trvá. Za dva dny nato to samý. Když pak ráno odešel, podíval jsem se na láhev, ze které to lil. Byla tam nálepka a na ní napsáno: Ayahuaska, a ještě něco, už nevím co, ale opsal jsem si to.

Než jsem odjel z Kanady, stihl jsem si ještě přečíst knihu *Cosmic serpent* od Jeremy Narbyho. Dr. Jeremy Narby je profesor antropobiologie ze Stanford University v USA.

Studoval deset let kmen Ašaninků v Peru a jejich používání omamných rostlin. Kniha, kterou o tom napsal, je vynikající. Zajímavá je jeho teorie o DNA.

Totíž: každá molekula života má tytéž složky. Ať jde o člověka, zvíře nebo rostlinu. Taková molekula se skládá vlastně ze dvou – jedna je protein, který se dělá z dvaceti aminokyselin podle informací obsažených v té druhé podmolekule, které se říká DNA.

Ta DNA má formu dvou spirál, kde jako příčky žebříku jsou mezi nimi báze označené písmeny G, A, C a T. Ty jsou ve skupinách a v různých pořadích. Právě to pořadí, v jakém jsou seskupeny, dává organismu jeho charakteristiky. Jiné pořadí dá informace ke vzniku člověka, jiné zase ke vzniku růže. Systém informací zakódovaných v DNA se zatím nepodařilo rozluštit. Kdyby se to tak stalo, měl by člověk k dispozici nepřeborné množství informací o celém systému každého organismu. Stejně tak, jako když člověk zná abecedu a ví, jaké zvuky náleží ke kterým písmenům, tak z napsaných písmen se může dozvědět myšlenku druhého.

A Jeremy Narby je přesvědčen o tom, že ayahuaska umožňuje rozluštění těchto kódů. Pod vlivem ayahuasky má člověk podvědomě přístup ke všem informacím zakódovaných v DNA, ať jde o člověka, zvíře nebo rostlinu. Ašaninkové říkají, že ayahuaska je učitel, že to není látka, která jen omámí a přivede jiné stavy, ale látka, která učí na hluboké úrovni. V té knížce jsem se dočetl, že nápoj se připravuje vařením liány ayahuaska a listů stromu čakruna. Sama liána ayahuaska ani samo listí čakruna člověku nic nedělá, ale uvařeno dohromady je to, o čem mluvíme.

Na štítku na lahvi nebyla žádná zmínka o čakruně, tak jsem šel za el doktorem Pedritem a řekl mu, že je podvodník, a že s ním nechci už nic mít, a odešel jsem.

Naštěstí žiji v pralese, takže si pamatuji cestičky, a proto jsem se neztratil. El doktor Pedrito za mnou za dva dny přišel a chtěl zbytek těch peněz! Nasrat! V krámu s léky jsem ukazoval lísteček, který jsem si opsal, a řekli mi, že je to lék proti revmatismu. Vykládal jsem svůj příběh Ralfově příbuznému a ten řekl, že právě četl v novinách, že dnes večer je v Takiwasi centru pro drogově závislé večer poezie inspirované ayahuaskou. Tak jsem tam šel.

Šel jsem o hodinu dřív, abych si to tam prohlédl. Setkal jsem se tam s doktorem Jacquesem Mabitem. Přijel do Peru před 25 lety s »Lékaři bez hranic«. Pracoval u jezera Titikaka a měl sen, že založí kliniku v džungli, kde bude léčit závislé ayahuaskou. Tak odjel do Tarapoto a od té doby tam je. Oženil se s Peruánkou, také lékařkou, mají dceru, která umí dobře anglicky. Jacques moc ne. A Jacques nejen že dělá výzkumy a léčí, ale stal se z něj ayahuasquero se vším všudy. Vůbec ne jako člověk s titulem.

Když Jacques slyšel, co se mi přihodilo, nabídl mi, že mohu vzít ayahuasku s nimi. Zítra, že je la purga, očista, pak už se nejí, a pozítří seance. Druhý den jsem přišel, zaplatil v kanceláři, dostal stvrzenku, prošel purgou, vyblil se z podoby, až ve mně absolutně nic nezbylo, byl čistý a druhý den poprvé ayahuaska. Myslel jsem, že tam Jacques bude někoho na to mít. Nějakého indiána, ale dělal to sám, celý obřad. Měl na to i kušma, ten oblek, který je jako pytel až na paty, a kříž a svaté obrázky a všechno jako ayahuasquero. Druhý a třetí den jsem tam zase přišel, a četl si v jejich knihovně všechno o ayahuasce, co měli v angličtině. Než jsem odjel, dal mi Jacques telefonní číslo do Pucallpy. Kontakt na ayahuasquera maestra Juana Floreze, Ašaninka indiána.

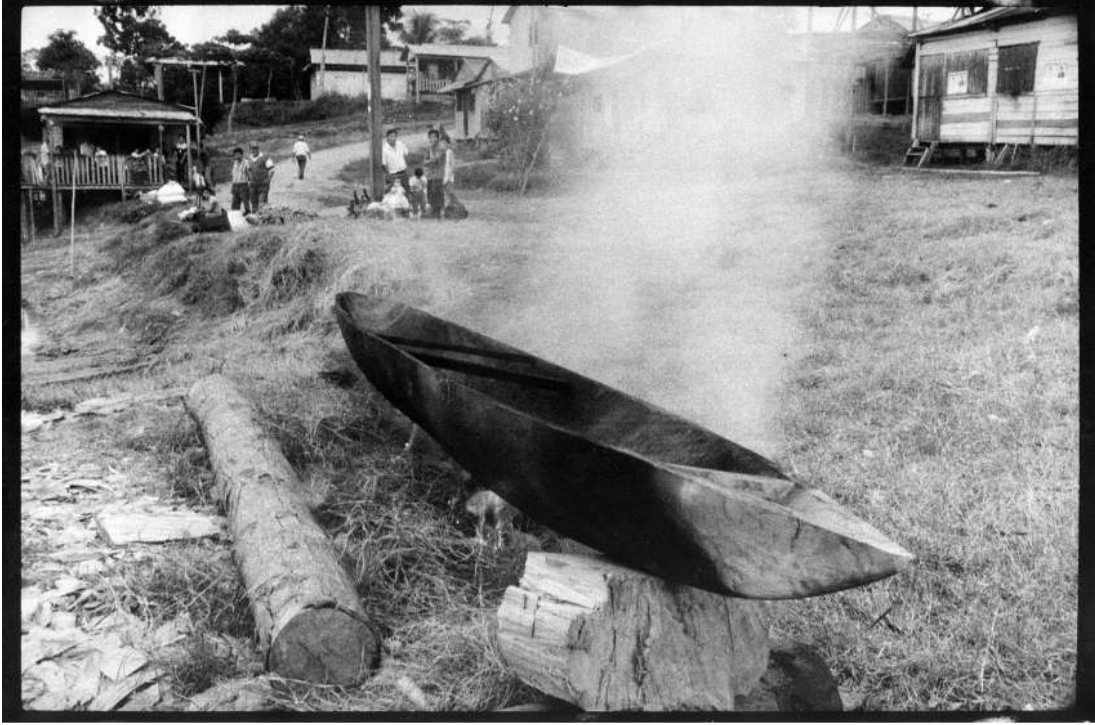
A tak jsem se dostal do vesnice Mayantuyacu. Znamená to

duch vody a lesa. Zůstal jsem tam šest týdnů a brali jsme ayahuasku každý druhý den. Téměř každý z vesnice, i některé děti. Asi po měsíci za mnou přišel Juanův pomocník, jeho učedník, a ptal se mě, jestli chci být šamanem. Jo je teda otázka! Nikdy jsem na to nemyslel. Takový šaman pomáhá lidem, léčí je, zasahuje za ně ve sférách, kde je to pro ně samotné nebezpečné, a vůbec. Je to velká odpovědnost a takový šaman nemůže říct: Dneska ne. Dnes se mi nechce. A taky to za ním může přijít samo, ať chce nebo ne. Tak jsem řekl, že nevím, že se příště zeptám ayahuasky. To jde se zeptat, člověk na to myslí a nějak mu přijde odpověď.

Já se ocitl v krajině s vysokou homolovitou horou s příkrými svahy. Nahoru vedla pěšina, která se klikatila cik-cak. Byla to cesta k šamanství. Šel jsem tedy po ní, kam mě to přivede.

Šel jsem dlouho a blížil se k vrcholu. Na samém vrcholu, na té špičce byla židle jako křeslo, a viděl jsem, že v ní sedí člověk. Šel jsem dál, až jsem se konečně dostal až tam, a viděl jsem, že ten člověk, který přede mnou sedí, jsem já sám. Pověděl jsem o tom druhý den Juanovi a ten řekl: »Tak to je přece jasný ne?« No jo, ale já o tom vůbec nic nevím, nic neumím, tak jestli by mi nepomohl a neporadil co a jak. On že jo. Ať přijedu tak na 4, 5, nebo 6 měsíců a on se o mě postará. Ono to vůbec začalo tak, jak jsem se tam objevil. Z Pucallpy jsem jel sedm hodin na malém toyota nákladáčku 4 x 4 nahoře na nákladu do přístavu Nuevo Honoria na břehu řeky Pachitea. Odtud proti proudu s indiánem na kanoi s přívěsným motorem, kterému tu říkají peke-peke. On totiž dělá takový zvuk. Je to jednoválcový benzíňák. A pak hodinu pěšky džunglí po vysekané stezce.

Přišel jsem tam a ptal se maestra, jestli tam s nimi můžu být a brát ayahuasku. A on se na mě podíval a řekl: »No, když už jsi tady, tak tady asi máš být.«

Chtěl ale za to děsně moc peněz. Řekl jsem mu, že tolik platit nemůžu, že musím odejít. Ať prý nechodím a dám mu, kolik můžu. Tak jsem mu zaplatil. Na tři týdny. A bylo to. Později ještě jednou tři týdny. Změnilo mě to, ale změna je tak subtilní, že se dá těžko popsat. Určitě ayahuaska spálí ego a ukáže člověku krásu pokory v jednotě všeho se vším.

Trvalo mi to čtyři roky, než jsem mohl zase přijet. Nějak to prostě nevyšlo. Čas, peníze, osobní problémy. Nešlo to. Až teď.

Ve Švýcarsku existuje charitativní společnost, která se jmenuje Nouvelle Planete. Je financována ze

soukromých darů a její účel je pomáhat indiánům, kteří žijí v džungli v povodí řeky Amazonky. Pomáhají hlavně tím, že najmou zeměměřiče, kteří zamapují území, na kterém indiáni žijí, a pak to podají se žádostí peruánské vládě k uznání. Vláda uzná vlastnictví území a zanese do potřebných spisů a map. Chce-li nějaká společnost hledat naftu a dělat vrty, musí pak vyjednávat s kmenem, který na tom území žije. Tak se zamezí třenicím a nepokojům a v mnoha případech neoznámeným vraždám. A to všechno za relativně málo peněz.

Jeremy Narby pracuje pro tuto společnost a tohle místo, kterému říkají Mayantuyacu, vybral pro novou vesnici, která by se postavila a financovala penězi z Nouvelle Planete, aby až přijedou mladí lidé ze západního světa se naučit ayahuasce, měli kde, a aby nepadli do rukou podvodníků, jako se to stalo mně. Když jsem sem před čtyřmi roky přijel poprvé, začínalo se to stavět. Bylo tady asi dvacet indiánů kmene Ašaninka a ti dělali všechnu práci. Čištění džungle, stavění chatrčí a lovení zvěře. Jedlo se to, co ulovili. Lovili v noci s luky a šípy a brokovnicemi. Lovili ptáky, žáby, opice, aligátory, srnce, které jedli i s kůží. Oni vlastně jedli všechno, i rozkousávali konce kostí. Chodil jsem lovit s nimi a byl jsem ten nejdůležitější člověk, protože jsem měl baterku s čerstvými bateriemi. Byla tam ale spousta problémů s organizací, protože maestro curandero Juan Florez tu žil se svou mladou krásnou milenkou Graciélou. V Pucallpě měl ženu a ta měla v bance vybírat peníze od Nouvelle Planete a posílat mu je. Jenže ona nebyla spokojena se stavem věcí a tak peníze neposílala. Co jsem tu byl, tak dělníci nedostali zaplaceno už tři měsíce. Tenkrát jsem ale nevěděl nic o Nouvelle Planete, ani o tom, že v tom má prsty Jeremy Narby, ani o tom, že sem každý rok na dva týdny jezdí brát ayahuasku. Jezdí sem prý v září, říjnu, kdy nejsou žádní komáři.

Ašaninkové nemají žádné trouby na pečení.

Všechno maso dělají buď v polévkách, anebo na ohni. Na ohni to většinou není pořádně propečené až ke kosti, a když pak má člověk k obědu takovou paži z opice, nechutná to zrovna nejlíp, ale když není nic jiného, tak se to taky dá, velké myši z džungle jsem nejedl, tak jsme je ani nelovili. Když jsem odjížděl, Ašaninkové mi dali malou lebku z opice, ať si ji dám uvnitř svého domu nad dveře, že mi bude ochraňovat dům. Tak ji tam mám přibitou.

Sbírám všelijaké věci na památku. Nejen opičí lebky. Jednou jsem se vracel se svým sousedem z USA nazpátek do Kanady. Ani jsem nevěnoval pozornost tomu, že Spojené státy jsou ve válečném stavu. Válčí totiž válku proti drogám. War on drugs tomu říkají. Mají to všude napsané a každý jejich politik to na veřejnosti nahlas vyslovuje, aby si snad někdo nemyslel, že nezapadá. Tak v téhle válce jsem utrpěl zranění, ač jsem nepatřil k žádné z válčících stran. Součástí téhle války je totiž to, čemu říkají zero tolerance. Tento přístup se praktikuje na každém hraničním přechodu.